

זו ילדותי השניה

ללמוד מהילדים שלכם ולאמר להם כל יום תודה רבה

"זו ילדותי השניה, מה שתתני לי אקה. זו ילדותי השניה, איתך..."

השיר הזה של מתי כספי, המשמש לי השראה כבר שנים רבות בחיי הפרטיים כאם לשלוש בנות וחמישה נכדים/דות, מקבל בכל פעם משמעויות ורבדים נוספים. זה התחיל כשהקדשתי אותו לבתי הקטנה, לי, כשהיתה בת מצווה לפני 11 שנים, ואם תרשו לי, אקדיש לה את הכתבה הזאת לכבוד יום הולדתה ה-23.

ילמד לקבל את השונה וימצא בעצמו ובאחרים, בכל גיל ובכל מצב, את התכונות החיוביות והיתרונות במקום את החסרונות. ילד שמקבל תודה על מי שהוא, בלי תנאי וציונים חברתיים מקובעים, ידע למצוא טוב בכל אדם ובעיקר בעצמו ולהודות על כך, ולא רק להודות ולהעריך (אם בכלל) מתנות וחיזוקים חומריים. וכן, אני יודעת שתגידו שאנחנו חברה חומרנית וזה מה שילדנו מכירים ומוקירים, אז אענה לכם שזה תלוי רק בכך! באופן שאתם נותנים ובאופן שאתם מודים על מה שיש לכם, ולא בתוכן ובכמות של הדברים שאתם "מקטרים" כל היום שאין לכם, לילד שלכם ולכל האחרים יש...

אם תדעו לפתוח את הלב ללמידה ולהתבוננות בילדיכם, תהנו להתבונן בהם מתוך שמחה והנאה בלי השוואות למישהו אחר, למשהו אחר או ליציר דמיונכם, תהיו מאושרים יותר ותקרינו אושר זה אל ילדיכם, זו המתנה הערכית ביותר שתוכלו לתת לו רק בגלל שהוא הילד שלכם ולא בגלל שום דבר שהוא עשה או לא עשה. תודה!

"דרך שיריך בת, אני אלמד שוב להקשיב לבריאה. בפסיעותיך אצעד בדרך אל הפלאים שבעה. בחיוביך בת, בוקר חדש ללילות. ואיתך לחיים יש סיבה - אנחנו כבר בני ארבע.

במבטייך בת, אני אלמד שוב לאהוב בלי לחשוב. בדמעותיך ארעד כאילו סוף העולם קרב. בחיבוקיך בת, רטט עובר בגופי. ואיתך יום נוסף אבקש ואנו כבר בני חמש.

זו ילדותי השניה, מה שתיתני לי אקה. זו ילדותי השניה - איתך."

ד"ר בילי, מומחית בתחום הפרעות קשב וריכוז, קשיי זיכרון, ליקויי למידה ובעיות התנהגות.
billi@weinamerica.com

נפגשתי עם ההורים לפני כמה חודשים והשינויים לא אחרו לבוא, הגישה הבסיסית והמנחה בהחלטות, היא לקבל את האירוע שעברה הילדה כאמצעי לשכלול ופיתוח כל מגוון היכולות שלה במקום להתמקד במה שהיא לא יכולה לעשות - גישת פיתוח אינטליגנציות מגוונות.

ההחלטות והפעולות של ההורים הספציפיים הללו כוללות: ראשית, החלפת בית הספר של גלי - לכוה שמעודד יצירתיות, אמנויות ולמידה חווייתית. שנית, לפתח את המוח שלה בעזרת תכנת אימון מוחי כדי להעלות את היכולות הקוגניטיביות שלה ולאפשר לה לתפקד, תוך ביצוע מעקפים לחלקים הפגועים במוח. שלישית, לדאוג שיהיה לה אימון אישי פעמיים בשבוע, שיחזק את הביטחון והדימוי העצמי שלה ויחזק את החוזקות שלה, כדי להקטין את עצמת החולשות והאתגרים, ורביעית, לא להפסיק את שיעורי הנגינה, ההתעמלות, והפעילויות החברתיות ובעיקר להיות גמישים, לבחון כל מצב ולהתיעץ ולא לוותר למרות שלעיתים קשה לילדה, אך גם להם קשה מאוד.

"זו ילדותי השניה עול השנים כבר נשכח. זו ילדותי השניה, ליבי נפתח.

דרך עינייך בת, אני רואה ומגלה שוב עולם. דרך ידייך אלמד לגעת שוב בגלי היס. דרך שפתייך בת, טעם חדש למילים. ואיתך שוב אגדל בלי לחשוש אנחנו כבר בני שלוש"

הורים יקרים, כל ילד נולד וגדל ומלמד אותנו את השיעור שאנו צריכים ללמוד ממנו. לא, זה לא משהו סופי והדרך פתוחה לשני הצדדים. ילד שרואה חוסן נפשי של הוריו מול הקשיים שיש לו ולהם כמשפחה, יגדל להיות ילד עם חוסן נפשי מול האתגרים שיציבו לו חיי היומיום. ילד שיחוש יחווה איך הוריו אוהבים את התכונות הבריאות שלו, את הכשרונות שלו ואת היכולות שלו - גם אם אלה לא היכולות "הרגילות" האקדמיות,

עם השנים אני מרשה לעצמי, יותר ויותר, לשלב את הלב והרגש (אינטליגנציה רגשית) ביחד עם הידע העצום והרחב שרכשתי בשנים אין ספור של לימודים ועבודה מקצועית, זו גם אחת הסיבות שאני מטפלת בילדים בביתם ובסביבתם הטבעית - אני מאמינה שכך אני רואה את הסיטואציות שלא ניתן לראות בקליניקה ולטפל באופן יעיל וממוקד יותר יחד עם ההורים שהם בעיני המפתח והעוגן להצלחת הטיפול - וכמו שאני קוראת לזה "לצמוח או לצנוח".

לפני כחודשיים הגיעה לטיפולי גלי, ילדה כבת 9 שעברה אירוע מוחי מסובך בגיל 6 ומאז חייה השתנו ממסלול חיים רגיל של ילדה אמריקאית "רגילה" לילדה "מיוחדת". אחרי שיחה עם ההורים, הזדמנס לי השיר הזה שוב והוא מהווה השראה לעזרה להורים יחד עם הבחינה המקצועית, ובעיקר השורה "מה שתיתני לי אקה..."

השאלה שאני מבקשת לדון בה היא שאלה שכדאי לכל הורה לאוורר ולדון בה מידי פעם: "עד כמה אתם באמת מקבלים את מה שילדיכם נותנים לכם? עד כמה אתם שמחים עם מה שיש להם לתת לכם, מתוקף היותם הם ולא הילד של השכן? עד כמה אתם אומרים תודה על הילד שיש לכם? וכמה פעמים אתם מודים לילד שלכם באמת ובקול רם על האיכויות, היכולות, הכישרונות והיחודיות שלה או שלו? (אתם יכולים לרשום כל הכרת תודה וכל ביקורת להעלות ללפני ילדיכם, סיפרו כל ערב - לא צריך לגיע לסוף השבוע ואני מציעה להתחיל לשנות את האיוון, להתחיל להשתפר...) אגב, מוח מגיב למחמאות בהנאה שמשחררת חומרים מרגיעים לעומת חומרים רעילים שמשחררים בעת קבלת ביקורת.

נחזור לגלי, אחת ההתלבטויות שהיו להורים היתה כיצד לבנות את החיים סביבה, באופן שיתאים לצרכיה המיוחדים, הם לא רואים בה "ילדה נכה" אלא ילדה עם צרכים מיוחדים, כדי לממש את מלא הפוטנציאל שלה. מי שמכיר אותי יודע, שאחת האמונות היותר בסיסיות שלי היא, שכל אדם ראוי, זכאי ויכול לחיות את מקסימום הפוטנציאל לו הוא מסוגל. גלי היא יפיפיה אמיתית, מי שיראה אותה לא יבחין בשום "בעיה", אך יש לה כמה וכמה ליקויים במוח, עניין עם מרחב ראייה, וכמה "עניינים" אחרים...